

Расизам као претпоставка да расна припадност одређује животне околности условљава индивидуу да буде оваква или онаква, даје јој одређене особености или чак карактерне особине, чини је мање или више паметном, надареном за спорт или науку, чини је више или мање уметником, предрасуде, клишеи, фијоке у које је свет навкао да ставља припаднике одређене расе, што се касније преноси и на групације попут хомосексуалаца које сам поменула у претходном тексту, па онда имамо уверење да су хомосексуалци мекушци, да су жене које су лезбејке мушкараче, као што су црнци глупљи од белаца, али бољи у спорту и кревету... Све те, дакле, предрасуде могле би да потпадају под појам „расизам“. Уверење да је једна раса мање или више способна за одређене ствари, мање или више вредна и мање или више важна, да је један народ мање или више „главни“, да је „бољи“, да је „изабран“ од Бога или какве више силе, да је његова религија правовернија од других и сва слична општа места – расизам су.

Прост расизам изгледа тако што неко, не баш васпитан и не превише паметан, узме па комшији који је Ром псује мајку циганску и прича у кући, или јавно, како су Цигани прљава стока и како се са њима не да живети. Тај простак верује за себе да је бољи самом чињеницом да није Ром. У тој заправо небитној чињеници он проналази разлог да о себи има добро мишљење, да каже „хвала Богу што сам Србин“, представник већинског народа у држави Србији... Углавном, то би било све чиме тај несрећник има да се „похвали“, а што је такође само једна чињеница која ће га, опет, у очима слично расположеног Немца чинити бићем нижег реда, јер припадником „агресорског“ народа у претходном рату, брадатим лудаком са камом, потенцијалним кољачем и човеком који бије или убија странце Београду.

То је видљиви расизам и своди се на презир према видљивим различитостима. Такав расиста – простак, рецимо, може у свом окружењу да „толерише“ хомосексуалца док овај крије своје афинитете и уколико је чак, што није редак случај, ожењен и има децу – овај расиста неће имати замерке. Простак расиста ће, са друге стране, очигледном хомосексуалцу рећи да је педерчина, потући ће се с њим и за то ће тражити одобрење или чак похвалу „већинске“ групе.

Када на ТВ буде слушао о правима „педера“ или „Цигана“, он ће псовати и причати како за „нормалне“ Србе више нема места у Србији, како је све пропало, како је запад све

Због чега је расизам „бораца за људска права“ гори од отвореног расизма (2)

Пише: Ана Радмиловић
четвртак, 02 септембар 2010 06:08

загадио и како ће ионако ускоро смак света и све је то лепо описано у Библији. Откровење Јованово вероватно није имао живаца да прочита, али пошто је он Србин-православац – њему Библија не треба, он зна шта тамо пише и шта се хтело да каже.

Тај је расиста – кретен, иако карикатура, опасан. Храбар у групи, углавном неостварен као појединац, пун мржње и који своју самореализацију проналази у чињеници да је случај (ако не Бог) хтео да он буде рођен на одређеном месту и као припадник одређене нације – опасан је јер ће, такав никакав, уколико сутра група од њега буде тражила да некога убије, он то вероватно и урадити. Као појединац је, с обзиром на то да је неостварен, прилично безопасан јер не поседује ни довољно знања ни довољно памети, харизме нити било чега другог што би га начинило човеком способним да на било кога утиче. Одличан је за манипулисати њиме, и његова снага или опасност леже у недостатку памети. Да глупост често може да буде опаснија од памети макар се та памет трошила и на зло, познато је. Али глупост, посебно та глупост која тражи одобрење групе за сваки свој поступак, не чини ништа по себи. Своје чињење она ставља у службу и на располагање „заједници“ тј. онеме што тумачи као добробит те заједнице, а што је као идеја, у интерпретацији ове глупости, такође сведено на ниво карикатуре. Лидер који би могао да окупи ову врсту глупости на гомилу, лидер глупака – такође треба да личи на карикатуру. Што он више имитира карикатуру, као што је и бивало, он постаје боља рибарска мрежа која ће уловити велики број глупака и одвести их у погрешном смеру. Шта је погрешан смер? То је онај смер где глупаци раде ствари које су у контри са оним што мисле да им је интерес. На пример, ако глупаци мисле да им је у интересу да поврате национално достојанство, онда они не треба да бију Роме, јер кад бију Роме они праве од себе будале, од Србије земљу која није безбедна и где нема толеранције а од Срба праве расисте, што не наилази на одобравање великог дела света, а код једног битног дела пристојнијих грађана Србије изазива отпор и гнушање.

Због чега је од овога гори расизам оних који се јавно представљају као борци против истог?

Упрошћено, гори је јер се служи простачким расизмом као основним средством за рад. Иде истим стазама и упире прстом у различитост, етикетира је и чини од ње мету каква по себи можда и не би била, да се на њој не инсистира. Наизглед делује као да се не обраћа пажња на контрапродуктивност деловања, а заправо деловање је и предвиђено да буде контрапродуктивно. Укратко, они не „броне“ различите, они их означавају као такве и живе од њихове угрожености. Оно што, за разлику од расисте – простака, овај свет не прашта „различитом“ јесте покушај да изађе из фијоке, да не припада намењеној „групацији“, да не дели мишљење на силу направљене „групације“ и да се издигне изнад задатог му контекста. Тај перфиднији клише од простаковог према којем су „сви педери

Због чега је расизам „бораца за људска права“ гори од отвореног расизма (2)

Пише: Ана Радмиловић

четвртак, 02 септембар 2010 06:08

мекушћи и не бију се“ налаже да један хомосексуалац не сме да буде, рецимо, националиста. Да мора да буде левичар, да мора да брани Роме и диви се Јеврејима, да не сме да га погађа губитак Косова и да заслужује спрдњу уколико се не уклапа у свој „миље“, који је један задати миље и, једнако као у најпримитивнијем расизму, делује дехуманизујуће, одузима право на слободу избора и тера појединца у намењени му тор. Расизам „бораца против расизма“ је, дакле, гори утолико што је перфиднији, што се под плаштом бранитељства своди на зарађивање на рачун „различитих“ и што их приморава да се задрже у намењеним оквирима. Сваки излазак из контекста се кажњава, чиме се заправо ускраћује право на истинску различитост која није ограничена припадањем групи. Реч „малограђански“ је готово изашла из употребе, али дух који се претвара да има разумевања за „другост“, а заправо је додатно повређује својим сврставањем – малограђански је дух. Његова главна одлика је лицемерје.

У том смислу, онај простак с почетка приче је бољи и заправо је мањи расиста од малограђанина који се, правећи се да заступа „другост“, двоструко оградајује од ње. Прво, оградајује се од ње именујући је на сваком кораку и упирући прстом у њу, а затим се оградајује једном предимензионираном, показивачком толеранцијом која то није. Ако се он претвара да „има разумевања“ за Рома који хоће своју картонску кутију јер је тако навикао, он му ускраћује могућност напредовања и нормалне асимилације. Ром му одговара само такав, неасимилован. Таквог га заступа, ни у једном тренутку не стављајући се на његово место и у равноправан статус са њим. Када ја опсујем Рома и кажем му да је прљава свиња која ми смета, ја њему у том тренутку допуштам да буде равноправан и да ми евентуално одговори. Могу да се посвађам с њим због тога што га третирам као људско биће које није ментално заостало и не сматрам да је у реду да се понаша као да јесте. Ако га, пак, третирам као да јесте ментално заостао, почећу да „толеришем“ сваку његову свињарију (наравно са пристојне удаљености) и томе што ћу га лишити критике ја ћу га лишити могућности да сагледа и да евентуално промени своје лоше навике. Још је гори пример хомосексуалаца чија би сексуална опредељеност требало да их начини већим фриковима у друштвеном смислу него што би то икада били да се на томе не инсистира. Тако ја сада треба да уважавам потребу за егзибиционизмом, да будем публика која ни у једном тренутку не сме да се згрози јавним љубакањем – због тога што сам ја, ако се згрозим, ретроградна, примитивна и по друштво штетна. Могу слободно да покажем да ми не прија да гледам хетеро пар који преда мном изводи сексуални перформанс, то је ок, али не могу да покажем да ми није пријатно када седим у просторији где се два мушкарца љубе не јер имам нешто против хомосексуалаца него јер ми је просто непријатно да присуствујем нечијем сексуалном односу. Могу да толеришем, али не могу да лажем да ми је пријатно. И у том тренутку, док ја „толеришем“, међу нама, између мене која нисам геј и њих који јесу – ствара се непромистив јаз. Ја „толеришем“, дакле, ја их не сматрам једнакима себи и ја трпим јер ћу у супротном морати да објашњавам да мени „не смета шта неко ради ако то ради код куће“, а та реченица је већ увелико проглашена за дискриминаторску реченицу која је изговор разним екстремизованим групама. Ако ја морам одраслог и, по мом уверењу, нормалног човека да „толеришем“ јер је он хомосексуалац па му је допуштено и чак је пожељно да се понаша као кретен – онда ја њега заправо дискриминишем својом

Због чега је расизам „бораца за људска права“ гори од отвореног расизма (2)

Пише: Ана Радмиловић
четвртак, 02 септембар 2010 06:08

назови-толеранцијом.

Својим суштински лажним покровитељством тај свет који живи од „одбране права на другост“, другим речима, прави од „других“ идиоте, бића нижег ранга, а ако то није расизам – шта је онда? Отворени расизам који донекле и није себе свестан, мање је зло јер је искорењив. Допушта дијалог, макар почетак дијалога била и свађа. Перфидни расизам онемогућава дијалог јер „другачије“ ставља ван сваког контекста нормалног живљења, ништа му не замера јер од њега и не очекује нормално понашање, чиме га дубље и озбиљније повређује, остављајући теже последице него површна, видљива нетрпељивост.